

Del combat Joe Louis-Max Schmeling

que acabà K. O. per culpa de la no-intervenció

(Del nostre enviat especial)

PRELIMINARS

A desgrat de totes les petulàncies més o menys incontrolades que precedeixen fatalment aquests combats en què de tant en tant es posa en joc el títol del campionat del món de tots els pesos, cal dir, fent honor a la sinceritat, que tothom, en el seu subconscient, estava convençut que la raça ària sortiria victoriosa novament, sobre la raça impura representada per un negre, i diem novament, puix que, com el lector recordarà, fa dos anys, o sia en plena eufòria «straperlista», Max Schmeling, el «pupilo» de Strauss i de Lerroux, va vèncer fàcilment sobre el contrincant que ara se li oposava per segona vegada.

Hom recordarà així mateix que el triomf que aleshores obtingué, potser amb massa facilitat, el representant de la raça ària, fou ràpidament convertit, pels nazis aclimatats a Nord-Amèrica i per la inspiració de Goebels, en un èxit polític cotitzat enterament pel tercer Reich a profit de la seva propaganda pacificadora i anticomunista. (Vostès ja m'entenen.)

Ara, bé; sia perquè l'«straperlo» tingué aquella ensopegada lerrouxista o bé perquè hi ha molts nazis a l'ombra pel procés de l'espionatge alemany a Nova York, el cas és que Schmeling no ha estat prou encoratjat, potser, a l'hora decisiva.

PERÒ

Però no pensin que això hagi pogut influir en la derrota del púgil de Hitler, puix que aquest, totalment totalitari com és, no ha oblidat el

seu deure d'encoratjador, ni molt menys.

Schmeling, abans de començar el combat, i quan ja estava vestit, o, més ben dit, despullat per a combatre, en el moment de treure's el barnús, va rebre un expressiu telegrama del «Führer», en el qual aquest, com si fo dissabte, li atorgava ja per endavant el títol mundial de campió que encara havia de guanyar-se amb els punys i no precisament contra Schunnig, donant-ho com a fet consumat.

Aleshores esdevingué quelcom de pintoresc i simbòlic que cal remarcar, puix que ha passat per alt a la crítica tècnica, atenta només a la marxa del combat.

Schmeling llegí el telegrama amb sorna i, mirant-se desdenyosament el negre que ja estava al recó del davant, el doblà i tractà de ficar-se'l a la butxaca; però com que el slip no té butxaques com les calces, corrents hagué d'ésser el negre mateix qui, donant proves d'una serenitat i pràctica del «ring» que dos anys abans no tenia, li digué a l'alemany, amablement, referint-se al telegrama:

—Posa-te'l al cul. (Volia dir a la butxaca del darrera, única que té l'slip.)

Això era ironia?

Era intuïció o presagi?

La realitat ha vingut a demostrar, pocs minuts després, que era senzillament un bon consell.

SUPERSTICIO

Sigui el que es vulgui, aquella intromissió, que donava ja per endavant la iniciativa moral a Joe Louis,

potser va prejudicar els fets, per quant afectà visiblement Schmeling i se'l veié al seu recó resant a cau d'orella al seu «menager» una superstició insegura i plena de neguits.

Nosaltres sabem el que li deia.

Schmeling es lamentava de l'injust d'haver-se de barallar amb un home de raça impura, no ari, i potser pagat per l'or rus per tal de fer-li una cara nova i fer quedar com un porc Hitler, després d'haver-li atorgat, amb lleugera anticipació, un títol que es presentava tan negre.

El menager, tot tranquil·litzant-lo, li deia:

—Això de fer quedar Hitler com un porc no t'ha de preocupar. Per altra banda, pensa que el fet de no ésser el teu contrincant ari pur com tu i com jo ha de servir-te d'estímul.

—Bé, però, ell és antifeixista.

—Millor.

—Va vèncer Camera.

—Millor.

—Va deixar Uzcudun sense sentit.

—Mai no n'havia tingut, de sentit, Uzcudun.

—Així, doncs?

—L'has d'aixafar.

—I no podríem haver preparat un Comitè de No Intervenció.

—Per a què?

—Home, em seria més fàcil.

—No hi hem pensat.

—I l'aviació no vindrà, si van mal dades?

En aquest moment sonà el gong.

PRIMER «ROUND»

La transcendència internacional que quatre mal intencionats han volgut donar a aquest combat bar-

rejant la política i l'esport ens ha fet viure els minuts de més intensa emoció que hem passat des del darrer dissabte que Hitler féu allò que feia abans cada dissabte.

A desgrat de celebrar-se a Nova York aquesta imprudent experiència esportiva, hom s'adonava perfectament, per la violència de l'encontre, que allò que trontollava sota els punys insensats del negre imprudent era la pau d'Europa.

Davant la tàctica pacifista i humanitària de Schmeling (34 anys), el foll de Joe Louis desencadenà una allau de violentes provocacions (23 anys) que en l'ànim de les persones prudentes adquirien tota la transcendència que vostès vulguin imaginar-se.

El negre, com si no fos negre i l'altre no fos ari i alemany i encara com si l'estabilitat de la pau d'Europa li importés una bleda, començà a clavar-li mastegots, i no el va deixar ni mocar-se, que és allò que fan els púgils quan reben.

Jo m'ho mirava, i no podia deixar de pensar que Hitler forçosament havia de prendre aquests cops com una provocació.

Però el negre, com si se'n fotés del que jo pensava, li clava un mastegot imponent i li parteix un llavi.

L'espectacle era desolador; la sang ària per terra!

Ai Déu meu!

Encara no se li havia inflat el morro a Schmeling, vet ací que li fum una plantofada terrible i me'l tira a les cordes.

Les cordes fan:

—Uigic...!!!

El «menager» aprofita l'aproxima-

ció involuntària de l'alemany, i, per a encoratjar-lo, en un esforç desesperat, encara li diu:

—Pica fort, que és comunista.

Hom esperava que això faria reaccionar el súbdit de l'eix, però cal

Encara no l'havien retornat les cordes, el negre li adreçà dos «crochets» de dreta (que semblaven d'esquerra, per la intenció) i el púgil de Hitler cau de morros amb un os trencat:

Unl dos!... tres!

INTERVENEN ELS TECNICS

El «menager» d'Schmeling encara té un rampell d'inspiració i, imitant la tècnica d'Alemanya a Espanya, fa intervenir els «tècnics», que és allò que els italians en diuen «voluntaris», i els espanyols «morros». Aquí, però, la intervenció de la tècnica fou simbòlica, com a Espanya, tanmateix.

El «menager» d'Schmeling, home de rànquia tradició strapèlica, intentà un straperlo.

Quan l'ari és de morros a terra i voreja el k. o., com aquell que va a ficar-se a la banyera, el «menager» tira l'esponja amb la sana intenció de provocar un k. o. tècnic, així frustrant el k. o. k. o. però l'àrbitre, Donovan (jueu, sens dubte) segueix comptant:

—Quatre! cinc...! vuit... K. O.!!!

EPILEGÍ

Joe Louis ha estat reconegut, immediatament, per totes les federacions internacionals, com a campió del món de totes les categories (incloses les àries), mentre Schmeling era reconegut, també, pels facultats,

tius, a l'Hospital, que li han apreciat la trencadura d'un os.

Schmeling, un cop curat de primera intenció, pensa anar a refer-se a un camp de concentració.

El seu «menager», en recollir la bossa, que, per cert, ha estat pròdiga, diu que ha exclamat amb la mateixa resignació que devia tenir Hitler després del dissabte aquell de Praga, que li va sortir dijous.

—Més val això que un cop de puny als morros.

ACLARIMENT

Hem dit, i tota la Premsa ho ha retallat, que Schmeling tenia 34 anys, i no és cert, car a més té l'Anny... Ondra.

UN RUMOR SENSACIONAL

Corre insistentment el rumor que no s'ha desmentit que no s'hagi confirmat que mister Chamberlain, que ha seguit la radiació dels incidents del combat des de Londres, pensa oferir a Joe Louis una cartera al seu ministeri.

PERE GALLARI

Harlem, 26.

